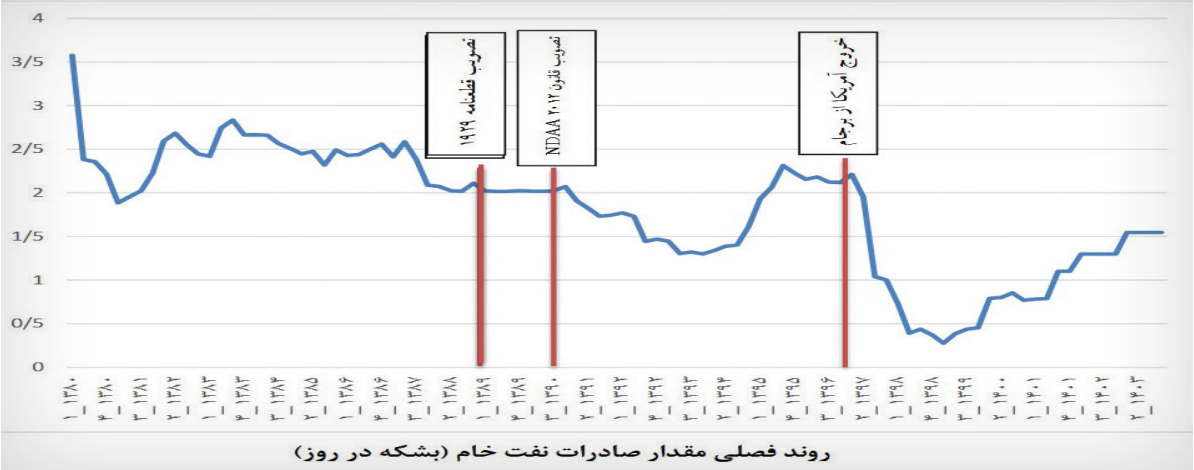

اسنپ بک چه اثری بر نفت، دلار و اقتصاد ایران خواهد داشت؟

سوالی که پس از فعال سازی مکانیسم ماشه مطرح شده، این است که بازگشت تحریم های سازمان ملل چه تأثیری بر اقتصاد ایران خواهد داشت؟ در این زمینه گزارش های همین صفحه در ۸ و ۲۳ شهریور ماه، به تفصیل به این موضوع پرداخته است. با این حال، نگاهی به گزارش ۲۰۹۲۳ مرکز پژوهش های مجلس، جزئیات جدیدی برای پاسخ به این سوال را آشکار می کند.

به گزارش خراسان، بر این اساس، یک عامل مهم در رشد تولید و تورم اقتصاد ایران، نرخ حقیقی ارز است و از طرفی عامل مسلط تغییر در نرخ حقیقی ارز، ارزش حقیقی صادرات نفتی است.

به این ترتیب بررسی هان نشان می دهد صادرات نفتی، کانال اصلی اثر گذاری تحریم های دودمه اخیر بوده و تا حد زیادی شدت اثر گذاری قطعه نامه های شورای امنیت نیز به اثر گذاری آن بر صادرات نفتی بستگی دارد. از این نقطه نظر، و با توجه به این که عامل مسلط بر ارزش صادرات نفتی کشور، تحریم های ایالات متحده بوده (در شکل به خوبی نشان داده شده است) و نه تحریم های شورای امنیت، باید گفت تحریم های ایالات متحده تعیین کننده اصلی آثار اقتصادی تحریم در سال های

گذشته بوده است. چنان که مشاهده می شود، کاهش صادرات نفتی در فصل اول سال ۱۳۹۱ و فصل دوم سال ۱۳۹۷ رخ داده که هر دو با تحریم های ایالات متحده همزمان بوده اند.

دلار چه می شود؟

اما در خصوص اثر قطعه نامه های شورای امنیت بر نرخ ارز، به بیان ساده و خلاصه باید گفت در صورتی که این قطعه نامه ها از راه هایی چون ارزش صادرات نفتی، ارزش صادرات غیر نفتی، هزینه های تجاری و ارزی واردات و صادرات عملاً به اقتصاد ایران فشار وارد کنند، سطح روند نرخ ارز به طور دایمی افزایش می یابد.

از بین این عوامل ارزش حقیقی صادرات نفتی نقش کلیدی دارد. به طوری که طبق محاسبات (کشش قیمتی ارزش حقیقی صادرات نفتی) می توان انتظار داشت هر نصف شدن صادرات نفتی، نرخ حقیقی ارز را ۳۵ درصد در یک سال افزایش دهد. اما اگر بازگشت قطعه نامه های شورای امنیت سازمان ملل صرفاً منجر به تشدید نااطمینانی ها در اقتصاد شود، انتظار می رود که اثر آن به شکل مقطعی بوده و به صورت نوسان نرخ ارز حول روند ظاهر شود. از این رو برای حفظ ثبات حساب جاری

پایبندی خانواده های کم درآمد به بازپرداخت وام های قرض الحسنه

ایبنا- رئیس شورای فقهی بانک مرکزی با بیان این که بخش مهمی از نیاز های خرد مردم از طریق بانک های قرض الحسنه و صندوق های قرض الحسنه تأمین مالی می شود، اظهار کرد: بنا بر اطلاعاتی که به بنده رسید، نکول در این مؤسسات تقریباً منتفی است.

غلامرضا مصباحی مقدم افزود: من بارها از مدیران عامل دو بانک قرض الحسنه و همچنین مدیران صندوق های قرض الحسنه درباره نکول (عدم بازپرداخت) پرسیده ام. پاسخ آن ها این بوده که نکول به معنای عدم بازپرداخت وجود ندارد؛ تنها تأخیر می کنند.

بازگشت همه به سوی اوست

به مناسبت هفتمین روز از هجران آسمانی

بزرگ خاندان شادروان حاج سید مهدی قاضی حسینی

امروز شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۲۹ ساعت ۱۶

برسر مزارش واقع در خواجه ربیع (باغ اول ، بلوک ۵)

با حضور شما عزیزان گرد هم خواهیم آمد.

ضمن عرض تشکر و قدردانی از همه اقوام، دوستان، آشنایان و همکاران گرانقدر

که با حضور صمیمانه خود در مراسم تشییع و تر حیم شرف حضور یافته

و با ارسال تاج گل ، بنر، درج آگهی و تماس های محبت آمیز از داخل و خارج از

ایران ما را مورد لطف و مرحمت خود قرار داده و تسلی خاطر بازماندگان

گردیده اند ، صمیمانه سپاسگزاریم.

ضمناً بنا به نیات خیر خواهانه آن مرحوم کلیه هزینه های مراسم هفتم و سوگواری

به (موسسه خیریه امام علی (ع)) که آن شادروان از بنیانگذاران آن بوده تقدیم

گردید تا صرف امور مربوط به دانش آموزان مستعد و مستمند تحت پوشش آن

موسسه خیریه قرار گیرد.

با احترام خانواده های: قاضی حسینی ، رستگاری راد، هادی زاده رئیس

جواهریان ، شبانی و سایر اقوام و بستگان

۱۴۵۷۱۳

چابهار همچنان در ابهام

اعلام لغو معافیت تحریمی آمریکا برای بندر چابهار، قرارداد مشارکت هند در این بندر و آینده آن را با ابهام بزرگی روبه رو کرده است

امینی
economice@khorasannews.com

بیش از یک دهه از آغاز حضور هندی ها در بندر چابهار می گذرد؛ حضوری که در عمل با تأخیرها و تعلل های پیاپی همراه بوده است. هند از سال ۱۳۹۲ مذاکرات جدی برای توسعه این بندر را آغاز کرد و در سال ۱۳۹۵ قراردادی امضا شد که طبق آن باید ۸۵ میلیون دلار در تجهیز بندر سرمایه گذاری شود. اما سال ها گذشت و جز خرید چند جرثقیل و وعده های تکراری، اقدام ملموسی از سوی دهلی نو دیده نشد. کارشناسان بارها تأکید کرده اند که هندی ها یا تحت تأثیر تحریم های آمریکا عقب نشستند یا اساساً در پی بهانه جویی برای به تعویق انداختن تعهدات بودند. در این میان، یک عامل کلیدی زمینه ساز ادامه همکاری ها شد: معافیت تحریمی آمریکا برای بندر چابهار. واشنگتن در سال ۲۰۱۸، و در اوج سیاست فشار حداکثری، این بندر را از تحریم ها مستثنا کرد. همین معافیت، دست هند را باز گذاشت تا بدون نگرانی جدی از تحریم ها، دست کم روی کاغذ به حضورش در چابهار ادامه دهد.

اردیبهشت ۱۴۰۳ پس از سال ها مذاکره، قرارداد ۱۰ ساله ای میان ایران و هند امضا شد و امید می رفت سرآغاز مرحله ای تازه در توسعه بندر چابهار باشد. اما حالا با اعلام لغو رسمی معافیت تحریمی آمریکا از ۷ مهر ۱۴۰۴، همه چیز دوباره در هاله ای از ابهام قرار گرفته است. پرسش اصلی این است: وقتی عملکرد یک دهه گذشته چابهار قابل دفاع نبوده و یک دلیل مهم برای حضور هندی ها یعنی معاف از تحریم بودن بندر چابهار هم از بین رفته، چه آینده ای در انتظار این بندر استراتژیک خواهد بود؟

یک دهه تعلل؛ قراردادهایی

که دیر به سرانجام رسیدند

حضور هندی ها در چابهار به اوایل دهه ۱۳۹۰ بازمی گردد. در آن زمان هند به دنبال مسیری جایگزین برای دسترسی به افغانستان و آسیای میانه بود؛ مسیری که پاکستان و بندر گوادر را دور بزند. اما مذاکرات طولانی، تحریم های آمریکا و بی اعتمادی متقابل باعث شد توافق با بارها عقب بیفتد.

در سال ۱۳۹۵ «موافقت نامه تأسیس دالان حمل و نقل و گذر بین المللی» میان ایران، هند و افغانستان به امضا رسید، اما اجرای آن هیچ گاه مطابق بر نامه پیش نرفت. حتی تعهد هند برای اختصاص ۸۵ میلیون دلار به منظور تأمین تجهیزات بندری نیز با تأخیرهای فراوان عملی شد. در نهایت قرارداد بلندمدت ۱۰ ساله ایران و هند که سال قبل امضا شد، نتیجه بیش از هشت سال مذاکره و تمدید قرارداد های موقت بود.

قرارداد ۱۰ ساله و سرمایه گذاری ناچیز هندی ها

بر اساس توافق جدید، هند متعهد شد ۳۷۰ میلیون دلار در تجهیز و بهره برداری بندر شهید بهشتی سرمایه گذاری کند. هر چند این رقم در نگاه نخست قابل توجه به نظر می رسد،

اما مقایسه آن با سرمایه گذاری های رقبای منطقه ای نشان می دهد که بسیار ناچیز است. گزارش ۴ اسفند ۱۳۹۶ پایگاه خبری وزارت راه و شهرسازی نشان می دهد هند وعده داده بود بیش از دو میلیارد دلار در پروژه های ریلی و بندری از جمله چابهار سرمایه گذاری کند. اما تا امروز عمده تعهدات این کشور یا اجرا نشده یا در سطحی حداقلی باقی مانده است. حتی شش جرثقیل خریداری شده (به استناد گزارش ۱۹۴۸۰ مرکز پژوهش های مجلس در دی ۱۴۰۲) نیز سال ها در بندر راکد ماند و عملاً بهره برداری از آن ها به تأخیر افتاد.

رقیب پرشتاب: مقایسه با

سرمایه گذاری چین در گوادر

گوادر پاکستان نگاه کنیم؛ رقیب مستقیم چابهار که چین سرمایه گذاری عظیمی در آن انجام داده است. یکن در قالب «کریدور اقتصادی چین-پاکستان» بیش از ۶۲ میلیارد دلار سرمایه گذاری در زیرساخت های بندری، ریلی و صنعتی گوادر متعهد شده است.

این رقم بیش از ۷۰۰ برابر سرمایه گذاری هندی ها در چابهار است. چین نه تنها تعهدات مالی خود را به سرعت عملیاتی کرده بلکه گوادر را به یکی از کانون های اصلی ابتکار «کمربند و جاده» بدل ساخته است. در مقابل، چابهار با گام های کند و سرمایه گذاری های محدود، از رقابت عقب افتاده است.

معافیت تحریمی آمریکا

و پایان عمر آن

یکی از معدود دلایلی که امکان تداوم حضور هند در چابهار را فراهم کرده بود، معافیت تحریمی آمریکا بود. هر چند گزارش مرکز پژوهش های مجلس نشان می دهد واقعیت معافیت تحریمی این بندر از تحریم های آمریکا، عملاً با آن چه در رسانه ها گفته شده فاصله بسیار دارد.

در سال ۲۰۱۸ میلادی، واشنگتن با هدف تسهیل ار سال کمک های بشر دوستانه به افغانستان و ایجاد مسیر جایگزین برای حضورش در منطقه، بندر چابهار را از تحریم ها مستثنا کرد. اما این پوسته ماجرا بود. به گزارش تابناک،

نگرانی واشنگتن و متحدان آن ناشی از این بود که هند ممکن بود کنترل پروژه را از دست بدهد و رهبری توسعه این بندر را به چین واگذار کند. نگرانی غرب به این امر منجر شد که حتی ژاپن که متحد هند و رقیب چین است، به مشارکت در تأمین مالی نوسازی بندر ایرانی ابراز علاقه کند. همچنین طبق گزارش مرکز پژوهش های مجلس، بیانیه تفسیری آمریکادر هند درباره حدود معافیت تحریمی پروژه این کشور در بندر چابهار نشان می داد که اختیارات هند صرفاً اپراتوری بندر، تأمین نفت و گاز از ایران و صرفاً جهت صادرات به افغانستان و توسعه راه آهن چابهار-زاهدان با محدودیت های بسیار گسترده (مانند: عدم تأمین مواد خام و فلزی این پروژه از

تأمیل اخیر هند به چین؛ اولویت های

هند چگونه تغییر می کند؟

عامل دیگری که ابهام ها را پررنگ تر می کند، نزدیکی اخیر هند به چین است. گزارش اقتصادنیوز نشان می دهد به رغم اختلافات مرزی دیرینه، فشار های اقتصادی دولت ترامپ علیه پکن و دهلی نوباعث شد هند به سمت همکاری های اقتصادی محدود با چین حرکت کند. به عبارت دیگر می توان گفت دهلی نوبه این نتیجه رسیده که برای حفظ رشد اقتصادی خود نمی تواند در های تعامل با چین را ببندد.

این تغییر مسیر می تواند انگیزه هند برای سرمایه گذاری پر هزینه در پروژه های پرریسک مانند چابهار را کاهش دهد. البته سناریوی دیگری هم مطرح است: اگر هند از پروژه کریدور «آیکم» کنار گذاشته شود، شاید در چار چوب کمربند و جاده چین نقش فعال تری در چابهار پیدا کند. اما احتمال این سناریو فعلاً اندک است.

گزینه های ایران برای خروج از بن بست

مجموعه این تحولات نشان می دهد که آینده چابهار همچنان در ابهام است. لغو معافیت تحریمی آمریکا، سرمایه گذاری اندک هند، تغییر اولویت های ژئوپلیتیک دهلی نو و شتاب رقابتی چون چین در گوادر، همه دست به دست هم داده اند تا این بندر استراتژیک همچنان بلا تکلیف بماند. در عین حال برای ایران، پیام روشن است: سیاست درست، تنوع بخشی به شرکای خارجی، تعریف پروژه های جامع تر برای توسعه مکران و سرمایه گذاری های داخلی هدفمند است. تنها در این صورت است که چابهار می تواند از سایه گوادر بیرون بیاید و جایگاه واقعی خود را به عنوان دروازه استراتژیک ایران به افقانوس هند پیدا کند.

خاندان محترم افشار کارگر

فرزندان بزرگوار:

نادر، علی، ناهید، ملیحه، الهام

نوه های گرامی: امیر الیاس، الناز و سینا

ضایعه درگذشت پدر بزرگوار تان

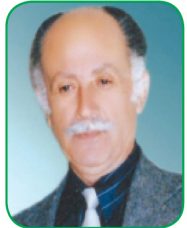
بزرگ خاندان حاج غلامحسین افشار

را به شما بزرگواران تسلیت عرض می نمایم.

از خداوند متعال برای آن عزیز سفرکرده علو درجات و همجواری با نیکان و برای بازماندگان محترم طول عمر با عزت مسئلت می نماییم. مرا در غم خود شریک بدانید.

محمد حسن جوقه سالار

۱۴۵۷۰۷

۲۹ شهریور نوزدهمین سالگرد

آسمانی شدن همسر م شادروان سرهنگ

فریدون شجاعی

راگرامی میداریم.

روحش شاد یادونامش همیشه ماندگار

مهین خوری

۱۳۹۶۰۵